

Solucan

Kendini Dergi Sanan Aylık Gazete

YIL: 6
SAYI: 73
FİYAT: 1,50
01.03.2026

ICONIC
İnşaat ve Gayrimenkul

Ofisimize
Bekleriz!

İskele Mah. Balıkcıhisar Sk. No: 5/1 Datça
iconicinsaat@gmail.com 0532 281 92 04

Alıştığımız Belirsizlikler Diyarı

Abdal GÜNDEM Yazdı 3'te

Gulyabani Nedir, Ne Değildir?

Büşra BULT Yazdı 2'de

11 Ayın Sultanı

Dyt. Canan Kaplan ERMiŞ
Yazısı Sayfa 5'te

Azaldıkça Hafiflemek: Minimalizmin İçsel Yolculuğu

Gül SESKİR Yazdı 4'te

İÇİNDEKİLER

2'de İdris KENÇ

Bülent ZEYİN 4'te

7'de Okan ÖZALP

MIHRİCEM
OCAKBASI
DURUSU CİFTLİĞİ

**Röze Pişer,
Damağa Yazılır**

Tekel Fiyatına Sadece +%10

REZERVASYON
0252 712 48 10 • 0531 222 65 14
İskele Mah. Vatan Cd. No: 10/B

İdris KENÇ

Anlamanın Tükendiği Yerde

Son iki yüzyıl, insanlığa büyük kurtuluş vaatleri sundu. Bunların ikisi özellikle belirleyiciydi: sosyalizm ve İslam. Biri eşitlik ve adalet üzerinden, diğeri inanç ve aidiyet üzerinden bir gelecek hayali kurdu. Her ikisi de geniş kitlelere umut verdi. Ancak bugün geriye dönüp bakıldığında, bu büyük kurtuluş yolları insanlığa gerçekçi ve sürdürülebilir bir çıkış yolu sunamadığı duygusu sonuçları itibarıyla ortada.

Sosyalizm, insanın ve toplumun sorunlarını yapısal eşitsizliklerde olduğuna inanarak bu bağlamda çözümler aradı. Üretim ilişkileri değişirse insanın da değişeceği kanaatine vardı. Ahlakı bireyin iç dünyasından alıp sisteme yükledi. Ne var ki iktidar, her seferinde biçim değiştirerek varlığını sürdürdü. İnsan değişmeden düzen değiştiğinde, ortaya çıkan şey yeni bir eşitlik değil, yeni bir kendini dayatan kontrol mekanizması olarak hayat buldu.

Siyasal İslam ise anlamı toplumsal kimlikte ve geçmişte bulmaya çalıştı. İnancı, varoluşsal bir arayış olmaktan çıkarıp siyasal bir konuma dönüştürdü. Ahlak, içsel bir sorumluluk olmaktan çok, aidiyet göstergesine indirildi. Bu da inancı derinleştirmek yerine araçsallaştırdı. Güç burada da baştan çıkarıcı olmaya devam etti.

Batılı yaşam biçimi ise özgürlük vaadiyle öne çıktı. Ancak bu özgürlük, insanı bireysel-bencillik girdabına sokarak bağlarından arındıran bir serbestlik yarattı. Birey kimseye muhtaç olmayacaktı; bunun bedeli ise kimseye ait olamamak oldu. Yalnızlık, modern hayatın bir kazası değil, mantıksal sonucu haline geldi.

Bu üç yaklaşımın ortak bir kör noktası var: Hiçbiri insanın içsel boşluğunu ciddiye almadı. Anlamı sistemlerde, kimliklerde ya da refahta aradılar. Oysa insan anlamı çoğunlukla ilişki içinde kurar. Başkasıyla, zamanla, doğayla ve kaçınılmaz olarak ölümle kurulan ilişkide.

Bu nedenle yaşadığımız şey bir ideoloji krizi değil, açıkçası bir anlam krizi. İnsan neye göre yaşayacağını, ne uğruna fedakarlık yapacağını, neye sadık kalacağını bilmiyor. Değer yargıları altüst olmuş durumda. Hayatı düzenleyen büyük çerçeveler çöktü; yerlerine insanı hem bir birey hem de toplumsal olarak sağlıklı tutacak yenileri konulamadı.

Bu kriz nasıl aşılacak sorusunun bana göre hali hazırda bir cevabı yok. Belki de artık tekil ve kapsayıcı kurtuluş anlatılarının dönemi sona erdi. İnsanlığı kurtaracak yeni bir "-izm" ortaya çıkmayacak.

Muhtemel çıkış, büyük sistemlerden değil, daha küçük ama daha elle tutulur alanlardan gelecek. Yüz yüze ilişkilerden, somut sorumluluklardan, sınırlılığın kabullenmekten. İnancı slogan olmaktan çıkararak, adaleti soyut taleplerden günlük davranışlara indiren, özgürlüğü sınırsızlık yerine bilinçli bir tercih olarak yeniden düşünen bir yerden.

Bu kesinlik sunan bir cevap değil. Ancak belki de çağımızın temel sorunu, kesinlik arzusunun kendisi. İnsanlık bir süre "bilmiyorum ama arıyorum" cümlesiyle yaşamayı öğrenmek zorunda kalacak.

Bu arayış sancılı. Ama gerçekçi bize uyan. Ve belki de uzun zamandır elimizde kalan tek gerçek umut bu.

Büşra BULUT

Gulyabani Nedir, Ne Değildir?

Gulyabani, Türk halk hikayelerine göre aniden ortaya çıkarak insanı parçalayan dehşet verici dev bir yaratıktır. Aslında bu isim Arapça Farsça kökenlidir ve Doğu literatüründe "Gül-i biyâban" şeklinde geçer. Fakat zamanla Türkçeye yerleşip kendi anlamını kazandığı için TDK tarafından; "Karanlık ve ıssız yerlerde kişinin gördüğünü sandığı korkunç hayalet" olarak tanımlanmıştır.

Gulyabani Anadolu kültüründe Ahubaba adıyla da anılır. Devasa boyutta bir bedeni, upuzun sakalları ve kocaman bir asası vardır. Bunun yanı sıra bütün vücudu tüylerle kaplıdır, ayakları terstir ve çok pis kokar. Gündüzleri mezarda yattığı geceleri de hortlayıp kimsenin bulunmadığı tenha çöllerde dolaştığı söylenir. Özellikle çocukları çok sever.

Gerektiğinde insan kılığına girerek çocukları oyunla kandırdığı da bilinen bir efsanedir. Bir rivayete göre ise sık sık avcılarının karşısına çıkar ve ilk etapta onlardan bazı şeyler istedikten sonra birdenbire güreş yapmayı teklif eder. Güreşi avcı kazanırsa Gulyabani sessizce uzaklaşır ama kazanan Gulyabani olursa eğer avcı bir daha asla hastalıktan kurtulamaz. Ayrıca yine çöl gibi kimsesiz bir yerde yatan birini görürse Gulyabani, o kişinin ayaklarının altına kanatana kadar yalar ve akan kanını içip vahşice öldürür.

Sadece çocukları değil yetişkinleri de fazlasıyla korkutan bu Gulyabani hikayesi Türk insanının bitmek tükenmek bilmeyen üfürükçü düşkünlüğünü ifade edebilmek adına da güçlü bir metafor olarak kullanılmıştır. Günümüzde cin, hayalet, peri gibi gerçeküstü varlıklarla kolayca kandırılan insanlarımız Osmanlı döneminde de aynı kafa yapısına sahip olacak ki Hüseyin Rahmi Gürpınar 1912

yılında "Gulyabani" adında bir roman kaleme alıp bütün bu saçma inanışları yermiştir.

Romana değinecek olursak eğer genç yaşta dul kalan Muhsine adında safca bir kadının öyküsünün anlatıldığını söyleyebiliriz. Şöyle ki; eski bir köşke hizmetçilik yapmaya giden Muhsine daha ilk gecedan evin içinde enteresan sesler duymaya başlar. Bu durumdan tedirgin olarak oradan ayrılmak istese de kalfalar gitmesine müsaade etmezler. Günleri zehir olan Muhsine, odasında çeşit çeşit cin ve periyle karşılaşır. Üstelik periler esas korkunç yaratığın Gulyabani olduğunu söyleyip kadını daha da fazla korkuturlar. Ancak bir gün Hasan adında bir delikanlı çıkagelir ve Muhsine'ye onu kurtaracağını söyler. Tam o gece aniden Gulyabani de görünür. Pencereye kadar uzanan bu dev yaratık çirkin görüntüsüyle beraber heybetli sesler çıkarırken Hasan hem onunla hem de perilerle zorlu bir mücadeleye girer. İşin sonunda ise bütün bu hilkat garibelerinin aslında birer insan olduğu, gariban köy halkını daha kolay sömürebilmek için bu tarz bir kurguya giriştikleri anlaşılır.

Hüseyin Rahmi Gürpınar bozuk toplum yapısına sağlam bir tokat indirir bu eseriyle. İnsanlar üzerinden haksız kazanç elde etmeye çalışan, hurafelerle dolandıran, yöneten ve yönlendiren her kim varsa eleştirir. Üstelik bunu mizahi bir dille yaparken bir yandan da akıcı bir üslup kullanmayı tercih eder. Her kesimin rahatlıkla okuyup anlayabileceği yalın satırlarla verilen bu kültürel ders aslında kimilerini güldürürken kimilerini de düşündürme vazifesini

yerine getirmektedir.

Bu kitabın etkileri 1976 yılında Ertem Eğilmez tarafından çekilen Süt Kardeşler filminde de net olarak görülmüştür. Başrollerini Kemal Sunal, Şener Şen, Halit Akçatepe, Adile Naşit ve Ayşen Gruda gibi ünlü oyuncuların paylaştığı Süt Kardeşler; tıpkı Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın romanındaki gibi bir Gulyabani kandırmacasını konu edinir.

Burada da işin ucunda para vardır ve yine cahil insanların akılları ile oynanarak kısa yoldan kazanç sahibi olmak amaçlanır.

Türk sinemasının en büyük üstatlarından biri olan Ertem Eğilmez'in anlatımıyla birlikte bir halk hikayesinden esinlenen bu hiciv dolu senaryo adeta boyut atlamıştır. Hele bir de Kemal Sunal ve Ayşen Gruda arasında geçen efsanevi bir Gulyabani diyalogu vardır ki kaç defa seyredilirse seyredilsin her yaştan insanı kahkahaya boğar. Totalde hala daha büyük bir zevkle izlenen bu film esasen ta o yıllardan bu güne seslenip korkunun kişiler üzerinde yarattığı yıkıcı tesire karşı insanlarımızı uyarmaktadır.

Yüklü miktarda para kazanarak servetine servet katan büyücülerden, cin çıkardığını öne sürüp zarar vermeye veya taciz etmeye yeltenen sahte hocalardan neden uzak durmamız gerektiği konusunu artık tartışmamıza bile gerek yok. Fakat kanımca yine de Hüseyin Rahmi Gürpınar ile Ertem Eğilmez gibi iki ustanın fikirlerine de bir kulak vermemiz gerekiyor. Nitekim bu iki eser günümüz toplumunun zayıf hafızasını tazeleyebilmek adına her bakımdan yarar sağlayacak, korku imparatorluğundan rant elde etmeye çalışan şarlatanların saltanatını yıkma noktasında da son derece faydalı olacaktır.

Alıştığımız Belirsizlikler Diyarı

Abdal GÜNDEM

2026 yılının bu ilk aylarında Türkiye, yine yalnızca bu coğrafyaya özgü o belirsizlik ve yaratıcılık karışımının içinden yeni yılı yaşama maratonuna başladı. Sanki ülke bir kez daha “Ben buyum; değişmem ama sürpriz yapmayı da severim” der gibi... Daha takvim yeni yeni yerine oturmuşken bile insanların aklında aynı soru var: “Bu sene daha sakin geçer mi?” Fakat kimse artık bu soruyu ciddi biçimde dile getirmiyor. Çünkü bu ülkede hiçbir yıl tam anlamıyla sakin olmaz; olsa bile muhakkak bir yerden, hiç hesapta olmayan bir köşeden kıpırdanmaya başlar. Nitekim yılın ilk haftası bile bunun küçük bir fragmanı gibi yaşandı.

Ekonominin sunduğu ilk sinyaller, fiyatların hâlâ vatandaş hafifçe tiye aldığını gösteriyor. Market raflarındaki etiketler resmen bir maratonun antrenmanı içindeymiş gibi sürekli değişiyor, bir ürünün sabahki fiyatı akşamki hâline benzemiyor; hatta kasa fişinde çıkan rakam, raftakiyle gizli bir soğuk savaş halinde olabiliyor. Vatandaş bütün bunları şaşkınlıkla değil, uzun soluklu bir dizinin yeni sezonunu izliyormuş gibi bildik bir merakla takip ediyor. Çünkü artık bu dalgalanmalar hayatın rutin bir parçası haline geldi. İnsanlar çoktan kendi pratik zekalarını devreye sokmuş durumda: Mahallede fiyat takip uzmanı ilan edilen kişiler birer yerel fenomen haline geliyor; bir indirim haberi paylaşmanın adı gün boyu konuşuluyor. Bazı mahalle gruplarında organize alışveriş ekipleri kuruluyor, yağ-kahve-peynir görev dağılımı yapılarak operasyonel bir ciddiyetle market turuna çıkılıyor. Evlerde fiyat defterleri tutuluyor, buzdolabı üstündeki kağıtlar resmi olmayan ekonomi bültenine dönüşüyor, insanlar mevsimlik sebze yi değil artık mevsimlik indirim kovalıyor. İronik ama gerçek: Bu ülkenin yaratıcılığı gariptir ki, çoğu krize tek başına kafa tutacak güçte. Bu ya çaresizlikten, ya korkudan ya da ultra gelişmiş bir ekonomi uzmanlığından...

Yılın ilk ayında gözden kaçan bir başka detay ise küçük esnafın sessiz dönüşümü oldu. Bir zamanlar sabah kepenk açıp akşam kapatan mahalle dükkanları artık aynı zamanda sosyal medya yöneticisi, kampanya stratejisti ve kriz danışmanı gibi çalışıyor. Bir kasap Instagram canlı yayınında indirim duyuruyor, bir manav WhatsApp listesi kurup günlük fiyat bildirimini yapıyor. Dijitalleşme devlet politikalarının raporlarında yazdığı kadar steril değil; daha çok “ayakta kalma refleksi” şeklinde tezahür ediyor. Vergi düzenlemeleri, kira artışları ve denetimler konuşuluyor ama çoğu zaman yüksek sesle değil; fısıltı halinde. Çünkü herkes aynı soruyu soruyor: “Dayanma süremiz ne kadar?”

Siyaset cephesinde ise ilk ayların en dikkat çekici özelliği, yüksek perdeden tartışmaların arasında kaybolan küçük ama önemli düzenlemeler oldu. Mecliste geçirilen bazı teknik kanun maddeleri geniş kitlelerin radarına girmedi; fakat ilerleyen aylarda etkisini hissettirecek gibi. Yerel yönetimlerle merkezi idare arasındaki görünmez gerilim, protokol dilinde yumuşak ama uygulamada sert bir biçimde devam ediyor. Belediyelerin bütçe kısıtlamaları, merkezi projelerin hızlanması, “tasarruf” başlığı altında yeniden düzenlenen harcamalar... Bunlar gündemin ilk sırasında değil belki ama alt metinde güçlü bir akıntı

oluşturuyor.

Sosyal alanda ise gençlerin sessiz göç eğilimi yine kendini hissettirdi. Uçağa binip gidenlerin sayısından çok, zihnen bavul toplamaya başlayanların sayısı arttı sanki. Dil kursları dolu, yurt dışı iş ilanları ekranlarda açık, pasaport randevuları gündelik sohbetlerin parçası. Fakat ilginç bir çelişki var: Aynı gençler bir yandan da burada kalıp bir şeyleri değiştirme arzusunu taşıyor. Gitmekle kalmak arasında bir duygusal salıncak kurulmuş durumda. Aile sofralarında “Orada hayat daha mı kolay?” sorusu, çayın buharı kadar sürdürüyor gerçekliğini.

Eğitim alanında yapılan müfredat güncellemeleri, sınav sistemine dair küçük revizyonlar ve öğretmen atamaları ilk ayın görece sessiz başlıkları arasında kaldı. Oysa her

biri binlerce hanenin ruh halini etkiliyor. Öğrenciler yine belirsizliğe alışma pratiğini sürdürüyor; veliler WhatsApp gruplarında yarı pedagojik yarı politik analizler yapıyor. Türkiye’de eğitim konuşulurken herkes bir miktar uzman kesiliyor; çünkü konu doğrudan evin içine temas ediyor.

Çalışma hayatında da benzer bir tablo var. Asgari ücret tartışmalarının yankısı sürerken, ara zam olur mu sorusu çaresizce kulislere dolmaya devam ediyor. Beyaz yakalılar uzaktan çalışmanın kalıcı mı geçici mi olacağını tartışırken, mavi yakalılar fazla mesai hesabının ay sonuna nasıl yansıyacağını düşünüyor. Herkes kendi mikro ekonomisini yönetme derdinde. Sosyal medya paylaşımlarındaki motivasyon cümleleri ile mutfaktaki gerçek hesap defteri arasında ince ama hissedilir bir gerilim var.

Toplumsal psikolojide ise dikkat çeken bir başka unsur “alışma eşiğinin” yükselmiş olması. Bir haber birkaç saat içinde eskiyor; bir tartışma başka bir gündemle yer değiştiriyor. Skandallar bile artık uzun ömürlü değil. Bu hız, bir yandan dayanıklılığı artırıyor gibi görünse de diğer yandan derinleşmeyi zorlaştırıyor. İnsanlar yoruluyor ama refleks geliştirmiş durumda: Şaşırma süresi kıaldı, kabullenme süresi hızlandı.

Kültür-sanat alanında ise ekonomik daralmaya rağmen küçük ama ısrarlı bir üretim var. Bağımsız tiyatrolar düşük bütçeli ama yüksek enerjili oyunlar sahneliyor; genç müzisyenler ev stüdyolarında kayıt alıyor; sosyal medyada viral olan kısa skeçler, toplumsal eleştirinin yeni biçimi haline geliyor. Yapay zeka üretimi müzikler endişe dozuna katkı sunarken, kendine ciddi bir hayran kitlesi de oluşturuyor. Mizah yine en güçlü savunma hattı. Politik göndermeler, absürt diyaloglar, karikatürler ama öyle apaçık değil: etrafında dolanarak... İnsanlar gülerken aslında analiz yapıyor.

Ve tabii sosyal medya... Yeni yılın ilk ayında birkaç saatliğine erişim yavaşladığında bile oluşan panik, bu ülkenin dijital nabzının ne kadar yüksek attığını gösterdi. Artık gündem yalnızca televizyon stüdyolarında değil; bir tweet’te, bir videoda, bir stories’de şekilleniyor. Resmi açıklamalar kadar anonim paylaşımlar da ruh halini belirliyor. Herkes hem izleyici hem yorumcu hem de potansiyel muhabir.

Kamuoyu dış politikayı daha bir özenli ve çoğu zaman “uzak ama etkili” kategorisine koyuyor. Çünkü döviz kuru üzerinden eve kadar uzanan bir zincir var; dışardaki her dalga içeride bir tabak titretiyor.

Vesselam, 2026’nın ilk iki ayında Türkiye yine Türkiye gibi. Sorunlarıyla boğuşuyor, kendine özgü ironisiyle ayakta duruyor, belirsizliklerle birlikte yaşamayı sürdürüyor. Politik hamleler, sosyal dönüşümler, ekonomik dalgalanmalar ve gündelik hayatın küçük trajikomik ayrıntıları aynı potada kayıyor. Her günün sonunda yine aynı soru soruluyor: “Ne olacak halimiz?”

Belki de bu sorunun kendisi, bu ülkenin hiç bitmeyen enerjisinin başka bir adı. Çünkü sormaya devam ettiğimiz sürece, cevap aramaktan da vazgeçmiyoruz...

Sessizliğin İlerlemesi: Bir Coğrafyanın Ortak Yazgısı

Renas SOLİN

Asıl mesele şu galiba: Kimsenin bir şey yapmayacak olması. Bizi asıl ürküten şey kapıdaki somut tehdit değil, bu küresel sağır edici sessizlik. Çünkü modern çağda kötülük artık bağırarak gelmiyor; tank paletlerinin gürültüsüyle değil, kibar, hesaplı ve kademeli bir bürokrasiyle ilerliyor. Önce bir şehir yutuluyor, dünya izliyor. Sonra bir bölge nefessiz bırakılıyor, dünya buna alışıyor. Günün sonunda haritalardaki sınırlar değişmeden, o sınırların içindeki gerçeklik çoktan başkalaşmış oluyor.

“İşinizi sırayla yürütün” cümlesi, basit bir bürokratik tavsiye gibi duruyor ama aslında bu içinde bulunduğumuz çağın bir özeti. Ne Afrin’deki dönüşüm bir gecede oldu ne de Halep’teki o ağır baskı aniden başladı. Her şey nazız yoklanarak, küçük adımlarla örüldü. Tepki gelmeyince bir adım daha atıldı; tepki gelirse beklenildi, unutulunca devam edildi. Gücün yeni dili bu: Acele etmeyen, sabırlı ve sistematik bir zorbalık.

Türkiye ve Suriye yönetimleri, zamanın kendi lehlerine aktığına inanıyor. Belki de yanılıyorlar. Çünkü bugünün dünya düzeni artık “haklı olan kazanır” demiyor, “kazanan haklıdır” hükmünü veriyor. Hukuk, ahlak ve vicdan; ancak arkasında askeri bir güç varsa cümleye dönüşebiliyor. Eğer gücün yoksa, söylediğin en haklı sözler bile boşlukta asılı kalıyor.

Bazıları İsrail’in Kürtler konusunda bir “hassasiyet” taşıdığını, bir dostluk beslediğini düşünüyor. Bu, Ortadoğu’nun sert gerçekliğinde ancak iyi yazılmış bir masal olabilir. İsrail’in derdi bir halkın kaderi değil, kendi güvenliğidir. Suriye’nin güneyinde kurulacak bir tampon bölge, kontrol edilebilir bir alan ve yeri geldiğinde masaya

sürülecek bir kaldıraç... Dürziler de Kürtler de bu tabloda birer özne değil, stratejik birer değişkene indirgenmiş durumda. Ortadoğu’da kimlikler, yaşayan insanlardan koparılıp birer denklemin parçası haline getiriliyor.

Tabloya bakın: İki büyük bölge devleti... Birinin sırtında bitmeyen Filistin meselesi, diğerinin omzunda çözülmeyen Kürt meselesi. İkisi de yarayı iyileştirmek yerine o yarayı “yönetmeyi” tercih ediyor. Gazze betonla tahkim edilirken, Kürt meselesi kademeli baskıyla idare ediliyor. Acılar çözülüyor; sadece sistemin içine hapsedilip kontrol altında tutuluyor.

Amerika ise bu hikâyede kendini “hakem” gibi sunsa da, haritaya yakından bakınca tarafı hemen seçiliyor. Venezuela örneği önümüzde duruyor: Yaptırımlar, örtük operasyonlar ve petrol sahalarına yaklaştıkça yükselen “demokrasi” çığlıkları... Aynı Amerika, Ortadoğu’da benzer ya da daha ağır insan hakları ihlalleri yaşanırken birden “istikrar” kelimesine sığınıyor. Tarafsızlık bir ilke değil, konjonktüre göre ayarlanan bir pozisyon artık.

Ama burada durup aynaya bakmadan ilerlemek de bir o kadar kolaycılık olur. Kürt halkının öncüsü olduğunu iddia eden PKK ve ona bağlı yapılar, bu trajik tablonun dışında değil. Halep’te, Afrin’de yaşananlar sadece dış güçlerin hamleleriyle açıklanamaz. Bu yenilgiler; aynı zamanda yanlış alınmış kararların, temelsiz ittifakların ve halkın gerçeğinden kopuk hesapların sonucudur.

Silahlı yapıların kronik bir hastalığı vardır: Zamanla siyaseti boğarlar. Toplumsal meşruiyetin yerini askeri denge alır. O askeri denge bozulduğunda ise ortada sadece

savunmasız ve örgütsüz bir halk kalır. Afrin’de gördüğümüz buydu. Küresel güçlerin gölgesinde açılan alanlar, o güçlerin çıkarları değiştiği an bir gecede kapatıldı. Karar vericiler güvenli bölgelere çekilirken, faturayı her zamanki gibi sivil halk ödedi.

Asıl acı olan şudur: Kendini halkın öncüsü olarak tanımlayan yapılar, bir süre sonra halkın bekasından çok kendi örgütsel sürekliliğini düşünmeye başlar. “Halk ne kaybeder?” sorusu, “Örgüt ne kazanır?” sorusunun gerisine düştüğünde, yaşanan yenilgi sadece askeri değil, ahlaki bir çöküşe dönüşür.

Bu durum, devletlerin uyguladığı baskıyı asla meşrulaştırmaz. Ancak Kürtler adına konuştuğunu iddia eden her aktör, yaşanan her büyük kırılmada kendi payını masaya koymak zorundadır. Aksi takdirde temsil iddiası, içi boş bir slogandan öteye gidemez.

Bugün Kürt meselesinin en büyük trajedisi tam burada düğümleniyor: Devletler güvenlik diliyle konuşuyor, örgütler devrim diliyle... Ama evini kaybeden, göç yollarında dağılan, sessizce yok olan o insanların dili bu masada yok. Kararları alanlar bedel ödemiyor, bedeli ödeyenlerin ise karar alma yetkisi yok.

Belki de çağımızın en büyük tehlikesi bu: Kötülük artık bizi çok etmiyor. Normalleşiyor, yönetiliyor ve küresel bir sessizlikle onaylanıyor. Herkes zaman kazanıyor ama bu oyunun faturası hep aynı adrese kesiliyor. Haritalar yerinde duruyor, acılar yer değiştiriyor. Ve biz alıştıkça, bu adaletsizliği kalıcı hale getiriyoruz.

Sessizliğin ilerlemesi tam olarak budur.

SiMPO YAPI AŞ

**Hayallerin sınırı olmaz!
Ama bir yaşam alanı düşünün;
Güneş evinize doğsun,
Arkanız orman,
Önünüz Datça olsun,
Eviniz akıllı,
Manzaranız deniz olsun...**

0546 476 23 04

DELFIN
SİGORTA

Müşteri memnuniyetini çok önemsiyoruz!

**Güvenli
yarınlar için
her zaman
yanınızdayız**

HİZMETLERİMİZ

- Trafik Sigortası
- Kasko Sigortası
- Tamamlayıcı ve Özel Sağlık Sigortaları
- Konut Sigortası
- İşyeri Sigortası
- DASK Sigortası
- Yurtiçi ve Yurtdışı Seyahat Sigortaları

**UYGUN FİYAT TEKLİFİ ALMAK
İÇİN BİZE ULAŞIN!**

**0533 395 9903
AYSEL
KOCAOĞLAN**
ayselkocaoglann@gmail.com

**0532 066 7838
DOĞANCAN
KOCAOĞLAN**
axadogancan@hotmail.com

İskele Mah. Rauf Balıkcı Sk. No: 13/C. Datça / Muğla

Dön bak kendine: Yaşama Dair Notlar

Gül SESKİR / gulseskir@gmail.com

Azaldıkça Hafiflemek: Minimalizmin İçsel Yolculuğu

Evinizi bırakıp dörtte biri kadar küçük bir alana taşınmak zorunda kalsaydınız ne yapardınız? Benim başıma geldi ve uzun süredir zihnimde dolaşan minimalist yaşam düşüncesi, bir tercih olmaktan çıkıp zorunlu bir pratiğe dönüştü. Ve fark ettim ki minimalizm, yalnızca eşyayla ilgili değil; hayatın her alanına dokunan bir sadeleşme hali.

“50 yaşından sonra aklım başıma geldi, sadeleştim” sözünü sık duyarız. Elbette tecrübeler —kimi zaman sert biçimde edinilenler— insanı dönüştürür. Ama belki de mesele yalnızca yaş almak değildir. Bir noktadan sonra insan, artık kendisini yoran yükleri taşımak istemez. Eşyaları, ilişkileri, beklentileri...

Literatürde “biriktirme bozukluğu” (hoarding) adı verilen klinik bir durumdan söz edilir. Bu, yoğun kaygı nedeniyle kişinin eşyaları bırakmakta zorlanması ve bunu bir sorun olarak görmemesiyle ilgilidir. Ancak her atamama hali bir patoloji değildir. Çoğu zaman mesele, vedalaşamamaktır. Bir anıya, bir kimliğe, bir ihtimale tutunma halidir bu.

Belki de kendimize şu soruyu sormak iyi bir başlangıçtır:

“Bu yük bana gerçekten hizmet ediyor mu?”

Çünkü vedalaşmak bir kayıptır. Ve her kayıp küçük de olsa bir yas süreci ister. Yas tutulur, kabul edilir ve bırakılır. Ancak o zaman hafifleme başlar.

Modern Dünyada Minimalizm

Minimalizm artık yalnızca dekorasyon dergilerinin estetik tercihi değil; modern dünyanın hızına karşı bilinçli bir duruştur.

Dijital minimalizm bunlardan biri. Bildirim kapatmalar, sosyal medya detoksları, az uygulama — daha odaklı kullanım... Günümüzde en büyük biriktirme alanımız belki de dolaplarımız değil, telefonlarımız. Binlerce fotoğraf, okunmamış mesaj, saklanan ama asla dönülmeyen dosyalar...

Moda dünyasında “capsule wardrobe” akımı yükseliyor: Az ama kaliteli parça. Hızlı tüketime karşı bilinçli seçim. Minimalizm burada estetikten çok etik bir tavra dönüşüyor.

İlişkilerde minimalizm ise belki en zor olanı. Enerji tüketen bağları azaltmak, sınır koyabilmek... Çünkü bazen en ağır bir eşya değil, bir ilişkidir.

Mekânda da benzer bir dönüşüm var. Tiny house hareketi, az metrekarede verimli yaşamı savunuyor. Alan küçülürken yaşam kalitesinin

artması ilk bakışta paradoks gibi görünse de, aslında dikkatin dağılmadığı bir hayatın daha berrak olduğu gerçeğini hatırlatıyor.

Yoksunluk mu, Özgürlük mü?

Minimalizm çoğu zaman yoksunluk olarak algılanır. Oysa mesele eksiltmek değil, seçmektir.

Bir zamanlar okuduğum deneysel bir çalışmada, bir kişi tüm eşyalarını kutulara yerleştirip her birinin üzerine içindekini yazıyor. Sonra da ihtiyaç duyduklarını tek tek kutudan çıkarıyor. Deneyin sonunda eşyaların yaklaşık yüzde yetmiş beşinin hiç açılmadığını fark ediyor. Demek ki hayat, düşündüğümüz kadar çok materyale ihtiyaç duymuyor.

Bir röportajda Cem Yılmaz’a neden hep benzer siyah tişörtler giydiği sorulduğunda verdiği yanıt dikkat çekiciydi:

“Her gün bir seçim eksiltiyorum, özgürleşiyorum.”

Belki minimalizm tam olarak budur. Gereksiz seçimleri azaltmak. Zihinsel alan açmak. Kontrol edemediğini bırakmak. Stoacı düşüncenin söylediği gibi: Bırakabildiğin ölçüde özgürsün.

Kısacası hayat seçimlerden ibaret. Ve biz hayatımızda yer açmayı seçtiğimizde, aslında boşalan yere kendimizi koyuyoruz.

Yıllardır bu köşede
beraberiz ve kaç
ramazandır birlikteyiz.

Yine bu sene geldi geliyor derken birde baktık ki tam olarak o güzel, bereketli günlerdeyiz. Öncelikle hepinize hayırlı ramazanlar dilerim. Ve her sene olduğu gibi bu sene de ramazanda oruç tutarken nelere dikkat edelim ve neler yapalım bununla ilgili kısa bir bilgilendirme yapmak istiyorum.

Öncelikle bu ayın amaçlarından birinin 11 ay boyunca çok aktif çalışan mide bağırsak sisteminin dinlendirilmesi olduğunu düşünüyorum. Bu bağlamda abartılı iftar sofraları, sonrasında envai çeşitli çay yanı ikramlar ve dengesiz yapılan sahur lar bu amaca taban tabana zıt olan hareketler olacaktır. Bu ayın sonunda oruç tuttuktan sonra “gerçekten hafifledim, midem rahatladı, bağırsaklarım dinlendi” tarzında cümleler kurmanız gerektiğini düşünüyorum.

Böyle olması için hadi gelin “nasıl yapalım?”ı konuşalım;

1. İftar iki kısma bölünmeli: İlk kısımda su + hurma veya zeytin ile oruç açılmalı, sonrasında çorba, ayran, şekersiz komposto veya peynir ile hafif bir beslenme yapılmalı. 15-20 dakikalığına tokluk sinyallerinin beyine iletilmesine fırsat tanımak adına sofradan kalkılmalı ve mola verilmelidir. İftarın ikinci kısmında ise yapılan yemekler, yoğurt grubu, salata ve ekmek ile devam edilmelidir.

2. İftar menülerinde yeterli ve dengeli beslenme adına haftanın 3 günü sebze, 3 günü et grubu (kırmızı et/tavuk/balık) ve 1 günü kurubaklagil grubu tercih edilmelidir.

3. Sofralarda aşırı yağlı, kızartılmış, hazır ve paketlenmiş ürünlere yer verilmemelidir.

4. Gazlı içecekler, aslına uygun olmayan ramazan şerbetleri, hazır meyve sularından ziyade su, maden suyu, ayran, ev yapımı şekersiz komposto, ev yapımı limonata tercih edilebilir.

5. İftardan 1,5-2 saat sonra taze veya kuru meyveler, kuruyemişler, yoğurt/süt gibi besinler ile ufak bir ara öğün yapılabilir.

6. İftar ve sahur arasında dehidrasyonu

11 Ayın Sultanı

Dyt. Canan Kaplan ERMiŞ

engellemek adına susama hissini beklemeden su tüketimine özen gösterilmelidir (günlük su ihtiyacı= kilo*30-35 ml).

7. İftardan 2-3 saat önce veya iftardan en az 2-3 saat sonra hafif egzersizler veya yürüyüşler yapılmalıdır.

8. Genel olarak bu süreçte diüretik etkisinden dolayı kafein alımına (çay, kahve vs) dikkat edilmeli ve kısıtlanmalıdır.

9. Sahura mutlaka imsak vaktinden önce kalkılmalıdır. Yumurta, peynir, süt, yoğurt gibi proteinlere, liften zengin çiğ sebzelere, kaliteli yağlardan ceviz, çiğ kuruyemiş, avokado gibi besinlere yer verilmelidir. Ayrıca susatmayacak hazır gıdalardan ve yağlı yiyeceklerden uzak durulmalıdır.

10. Tatlı yenmek isteniyorsa eğer haftanın 1-2 günü güllaç, sütlaç, kazandibi, muhallebi veya 2 top dondurma gibi sütlü veya meyveli tatlılar tercih edilebilir.

Bir diyetisyen olarak ramazanda doğru beslenmeden sonra kilo meselesine de değinmek istiyorum. Ramazan ayında oruç tutan bireyler gece geç yemek yedikleri ve de uzun açlığa maruz kaldıkları için kişilerin metabolizma hızları bir miktar düşebilmektedir. Bu durumun üstüne ilave olarak yanlış beslenmede eklenirse ramazan ayında kilo almak kaçınılmaz olacaktır. “Her ramazan şu kadar kilo alırım” diye cümleler kuran kişilere mutlaka denk gelmişsinizdir. Hadi bu ramazan öyle olmasın artık diyelim ve de hazır zaman, ortam ve şartlar bu kadar uygunken ramazan ayında doğru beslenerek, sağlığınıza katkı sağlamak için kilomuza dikkat edelim (fazlalığımız var ise de verebiliriz tabi ki :).

Bu bilgiler ışığında keyifli, rahat ve fit ramazanlar diliyorum.

Düşüncelerden süzülenler

"Hayatın bir kostüm partisi olduğunu ve benim de gerçek yüzümle katıldığımı fark ettiğimde kendimden utandım."
Franz Kafka

"Filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumladılar; oysa asıl olan onu değiştirmektir."

Karl Marx

"İsyen eden insan 'hayır' der; ama bu hayır, aynı zamanda bir 'evet'tir. İnsan bir sınır çizer ve der ki: Buraya kadar. İşte o sınır, insan onurunun başladığı yerdir."

Albert Camus

"Özgürlük yalnızca iktidarı elinde tutanların değil, her zaman ve her koşulda farklı düşünenin özgürlüğüdür; çünkü özgürlüğün özü, çoğunluğun değil, azınlığın hakkını da savunabilmektir."

Rosa Luxemburg

"Kaygı, özgürlüğün baş dönmesidir; çünkü insan sonsuz imkânla karşı karşıya kaldığında, kendi seçiminin ağırlığını hisseder."

Søren Kierkegaard

Bulun, Okuyun!

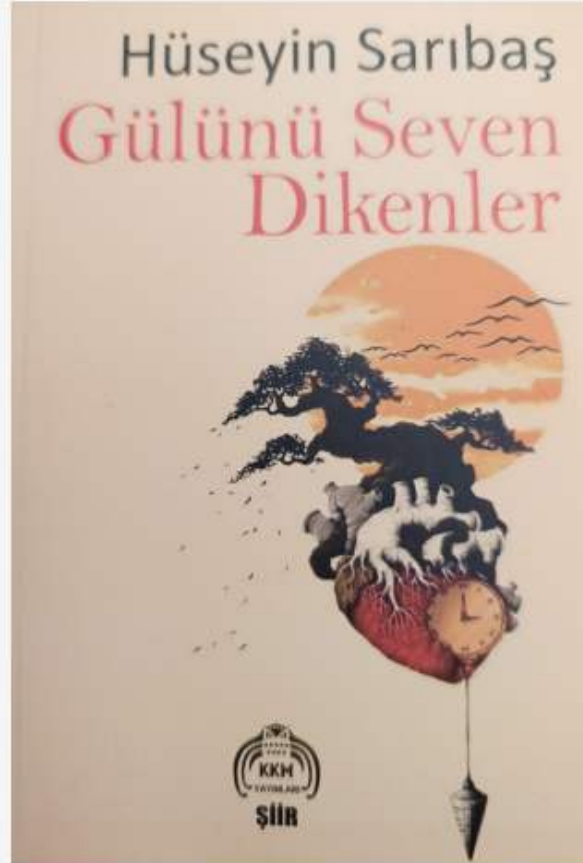
Hadi Can Aksoy

**RAHVA
Zemheride
Kuşatma**

Hadi Can Aksoy, öykü ve şiir kitaplarının ardından, son olarak yayımlanan "Kaybolmuş Bir Kavimdir Aşk" adlı şiir kitabıyla edebiyatseverlerin takdirini kazanmış bir şair / yazardır. Şimdi ise, yeni romanı "Rahva / Zemheride Kuşatma" ile okurlarını 12 Eylül 1980 Askerî Cunta döneminin karanlık ve sarsıcı atmosferine götürüyor.

Şair/yazar Hüseyin Sarıbaş'tan bir solukta okunacak iki yeni şiir kitabı...

Bülent ZEYTİN

Eşik

Şehir henüz uyanmamıştı ama gece de hükmünü yitirmişti. Pencerenin dışındaki dünya; ne aydınlığa ne de karanlığa ait olan o kararsız griye bürünmüştü. Bu saat, zihnin savunma kalkanlarının en zayıf, hatıraların ise en cüretkâr olduğu o tehlikeli eşikti.

Masasının üzerindeki yarım kalmış notlar, hiç gönderilmemiş mektuplar ve yarım kalmış betimsiz cümleler; her sabah bizzat kendi elleriyle boynunu vurduğu hayallerin son sığınağıydı. Bir cellât soğukkanlılığıyla düşlerini kurban ediyor, onları dünyanın kirli ellerinden kurtarıp zihninin dokunulmaz mezarlığına defnediyordu. Diyetini bu düşlerle ödediği yalnızlık, artık ömrüne sonsuz ve ağırlı bir yas olarak oturmuştu. Bu belki bir kaybın değil, bilinçli bir vazgeçişin yasıydı.

Işık güçlendikçe aynanın karşısına geçti. Sosyal maskelerini kuşandı. Yüzüne metalik bir tebessüm ekleyerek kusursuz makyajını tamamladı. Hayallerini öldüren o adamı artık dünyanın geri kalanından saklayabilirdi. Yine de o ağırlı yas, bir tortu gibi günün ilk kahvesine çoktan karışmıştı.

Dışarıda hayat, vaktinden önce kurulmuş bir saat gibi mekanik bir telaşla dönmeye başlamıştı. O ise kapının koluna uzanan elini geri çekti. Kapı sokağa; o büyük ve gürültülü çelişkiler panayırına açılıyordu. Gitmek; o metalik tebessümü sokak lambalarının altında, ofis koridorlarında, yabancı yüzlerin aynasında test etmek demekti.

Eşikte beklemek, bir yere ait olmamanın o en saf ve en ağır biçimiydi. Zihnindeki arşiv, dışarıdan gelen şehrin derin uğultusuyla sarsılıyordu. Toplumsal bir zorunluluk gibi üzerine binen "günaydın"ların, "nasılsın"ların ve "başarılı olmalısın" direktiflerinin yankısı, içerideki o yasla çarpışıyordu. Bu çelişki; midesinde bir sancı, şakaklarında bir zonklama olarak yerleşti. İç sancısı sadece kişisel bir hüznün değildi; bu, insanın kendi doğasına karşı işlediği o "Zarif İhanet" in bedeni üzerindeki fiziksel tezahürüydü. Dünya ondan bir eylem bekliyor, o ise sadece durmanın o kahredici ağırlığını hissediyordu.

Zihnindeki o derin kuraklık, şimdi sessiz bir mahkeme salonuna dönüşüyordu. Kendi zihni, toplumsal normların cübbesini giymiş acımasız bir yargıç gibi tepesinde dikiliyordu. Aynadaki yüzüne baktı; metalik tebessüm oradaydı, kusursuzdu. Ama o tebessümün hemen altında, maskenin deriye değdiği o ince çizgide, toplumsal bir yalanla saf gerçeklik arasındaki o devasa uçurum duruyordu. Kendi zihnindeki yargıç, bu maskeyi bir zafer değil, bir teslimiyet belgesi olarak mühürlenmişti.

Bir adım atsa, o uçurumdan aşağı, kalabalığın güvenli sığınağına düşecekti. Durmaya devam etse, gri saatin tortuları arasında kendi kararlarının altında ezilecekti.

Kapıyı çekti. Kilit sesinin o keskin "çıt"ı, zihnindeki mahkeme salonunun ışıklarını kapatan son darbe oldu. Şimdi merdivenleri inerken, metalik tebessümü yüzünde her zamankinden daha sağlam duruyordu. Sokak, onu içine çeken gri bir nehir gibi akıyordu; şehrin bulvarlarından, caddelerinden akıp gitti. Kalabalığın içine karıştığı o an, kendi özüne işlediği o Zarif İhanet'in ödülünü aldı: Görünmezlik.

Artık o da herkes gibiydi; başarılı, uyumlu, bütün ve tamamen içi boşalmış. Dünya bir kurban daha almıştı ama karşılığında ona kusursuz bir "normalleşme" vaat etmişti. Gri saatin yası, kalabalığın gürültüsünde boğulurken; o, günün geri kalanını kendi hayallerinin katili olduğunu unutarak geçirecek kadar usta bir oyuncuya dönüştü. Güneş nihayet griyi dağıttığında, geriye sadece güneşin altında parlayan o soğuk, metalik gülüş kaldı.

İçişleri Bakanlığı: "Telefonda kendisini polis, asker, savcı olarak tanıtır, ADINIZ FETÜ/PDY vb. TERÖR ÖRGÜTÜ SORUŞTURMASINA KARIŞTI diyerek para ve altın isteyenlere inanmayın."

DÜN'DEN BUGÜN'E

Antik Dönem'de Yün

Zaman Otobüsü ile Bir Lif Yolculuğu

Okan ÖZALP arkeologdatca@gmail.com 0543 893 5417

Zaman Otobüsü, 2026 yılının modern laboratuvarından sessizce havalandı. Direksiyonda, gözlüklerinin üzerinden ekrana yansıyan verileri inceleyen Profesör Aleyna vardı. Yan koltukta ise heyecandan yerinde duramayan, elindeki tablete sürekli notlar alan genç arkeolog Kaan oturuyordu.

"Kaan" dedi Aleyna sesi güven verici bir tonla, "Bugün sadece taşları değil, o taşların arasına sıkışmış yumuşak gücü, yünü arayacağız. Sicilya'dan Miletos'a, oradan da annelerimizin iğne kutusuna uzanan bir bağ bu."

Rahmetli annemin bir şiiri vardı yün ile ilgili. Ağzıma takılmış, söyleyeyim de dur dinle sen de. Bugünkü zaman yolculuğumuz ile de çok bağlantılı bu şiir.

İp

Bağ. Göbek bağı. Anne, çocuk, ayrılık.
Bağ kurmak, bağlanmak, öyle bağlanmak, böyle bağlanmak, uygun olmak ya da olmamak ve bağımlılık.
Düğüm. Boğazın düğümlenmesi.
Sarılmak. Tel sarmak, ip sarmak. Sarpasarmak.
Eğirmek. Yün eğirmek, dönüştürmek. İnceleştirmek, düzenlemek. İslah.

Annem. Pantolonumdaki yama.
Annem. Anahtarlığında yünden bir çiçek.
Annem. Evdeki iğne iplik kutusu.
Annem. Dikiş makinesi sesi.
Annem. Yastıktaki nakış.
Annem. Kulağımdaki küpe deliğinden geçen ip.
Annem. Ayağımdaki patik.
Annem. Kuş motifi.
Annem. Yerde incecik ayaklarının üstünde duran kanatlı kuş.

Annem. Doğarken ayrıldığım.
Annem. Göbek bağım.
Motif. Bir anlatım düzeninde en küçük öge.
Motif; bazen yanlış atılan bir ilmik.
Motiflerin dili var. Madde değil artık ip; duyguya dönüşen bir şey insanın elinde.

Kültür; insan eliyle yapıp edilen her şey.
Oyulan bir taş gibi, şekil verilen çamur gibi, ekmeğin hamuru gibi ve hatta jülyen doğranmış havuç gibi.

İp bir ifade biçimi. Motif bazen bir haykırış, bazen de sessizlik.

Kilim, perde, yastık, elbise, kazak, çanta ya da heybe...

İnsan insana anlatamadığını ipe anlatır bazen. Duymak gerek.

Profesör Aleyna dikiz aynasından Kaan'a baktı ve şöyle dedi: "Görüyor musun? Miletos'un en pahalı yünü bile bu şiirdeki o 'yama' kadar değerli olamadı tarihin gözünde. Çünkü biri parayla, diğeri göbek bağıyla ölçülür."

İlk Durak: Sicilya – Endüstriyel Güç

Şiir bitiminde otobüsün camlarından dışarı baktıklarında, masmavi Akdeniz'in ortasında devasa bir gemi belirdi. Syracusia. "Bak!" diye bağırdı Kaan. "Antik yazar Athenaeus'un bahsettiği o devasa gemi! Altı yüz ton yün yüklü... Mısır'a gidiyor olmalı." Aleyna başını salladı: "Yün burada sadece tekstil değil Kaan, bu bir devlet politikası. Sicilya'nın otlakları Roma'nın ekonomisini sırtında taşıyor."

İkinci Durak: Miletos ve Efes – Estetiğin Zirvesi
Otobüs hızla doğuya, Anadolu kıyılarına kıvrıldı. Miletos'un agorasında, bir yün yapağısının 100 drahmiye satıldığına şahit oldular. Kaan şaşkınlıkla, "Bir koyun eti 3 drahmi ama yünü 100! Diojen haklıymış, bu tam bir statü çılgınlığı," dedi. O sırada bir evin penceresinde, elinde özenle yün eğiren bir kadını gördüler. Aleyna fısıldadı: "İşte o kadın, evrensel düzenin (Oikos) mimarı. Aristofanes boşuna devleti yün işlemeye benzetmedi. Doğru yıkanmayan, doğru eğilmeyen bir devlet, ilk yağmurda çeker."

Üçüncü Durak: Datça – Müzik ve Göç
Zaman Otobüsü, Datça Apollon Tapınağı'nın üzerinde asılı kaldı. Aşağıda, bir müzisyen koyun postundan tulumunu çalıyor, saçaklı etekleri rüzgârda savruluyordu. "Kaan, bak o saçaklara," dedi Aleyna. "Modern İskoç gaydasının kökeni burada, bu

topraklarda. Yün sadece giydirmede, müziği de kıtalar arası taşıdı."

Dönüş: Kalbin Hafızası
Otobüs tekrar 2026'ya, laboratuvara döndüğünde Kaan sessizleşmişti. Profesör Aleyna, masasının üzerindeki eski bir iğne iplik kutusunu açtı. İçinden yünden yapılmış küçük bir çiçek motifi çıkardı.

"Kaan," dedi Aleyna yumuşak bir sesle, metindeki o şiirsel dizeleri mırıldanarak: "İp, aslında bir göbek bağıdır. Anne, çocuk ve ayrılık... İnsan insana anlatamadığını ipe anlatır bazen. Annemin yastığındaki nakış, aslında onun sessiz haykırışıdır."

Genç arkeolog, elindeki binlerce yıllık yün iplik numunesine baktı. Artık gördüğü sadece bir lif değil; bir savunma kulesindeki yün dolgu torba, bir rahibin başındaki kutsal şerit ve en önemlisi, annesinin ellerindeki o bitmek bilmeyen sabırdı.

"Kültür," dedi Kaan, "gerçekten de jülyen doğranmış bir havuç gibi hayatın içinden ve ip gibi birbirine bağlanmış hocam."

Zaman Otobüsü'nün ışıkları sönerken, laboratuvarın köşesindeki eski dikiş makinesi, antik çağın dokuma tezgahlarının ritmik sesini yankılıyor gibiydi.

(Bu hikayeye İp şiiriyle katkıda bulunan Özden Özkan'a en kalbi teşekkürlerimi iletiyorum.)

Yaşam alanınıza hijyen ve estetik katar

Yağmur Mermir

0507 921 02 04

π 3.141592653589793238462643383279502884197169399375105820974944592307816406286208998628034825342117067982148086513282306647093844609550582231725359408128136118011565182862536979208272177687502157271485165941699994326727766314634760293098

elektronik

Dünya ile bağınız kopmasın

UYDU - KAMERA
BİLGİSAYAR TAMİR ve SATIŞI

0545 901 47 17 - www.pielektronik48.com

ozgurbasut@gmail.com

Özgür BASUT

Babamın Ardından...

Melodisi hüznü olan her şarkı, içimde ince bir sızı bırakır. Hele bir de "baba" sözcüğü dokunursa kulağıma, o an ruhum geri çağırılır; 2002 yılının o talihsiz 5 Mart gününe. Zamanın olduğu yerde durduğu, dünyanın ağırlığının bir anda omuzlarıma çöktüğü o keskin ana... Babamın bir trafik kazasında hayata veda ettiğini öğrendiğimde başlayan, sonu gelmeyen o hastane yolu hâlâ içimde bir karanlık koridor gibi uzanır. Nefesimin daraldığı, umudu avuçlarımda tutmak için verdiğim o büyük mücadele... Yıllar geçse de o günkü çaresizliğin sancısı hâlâ ruhumun derinliklerinde saklı duruyor.

İnsanın babasını kaybetmesi, kelimelerin anlatmaya gücünün yetmediği bir duygu depremidir. Bir anda iç dünyanı paramparça eden, insanı kendi içine gömen sessiz bir yıkım... Köklerinin sallandığını, ayağının altındaki toprağın bir anda çekildiğini hissedersin. Çünkü baba sadece bir ebeveyn değildir; insanın hayata tutunma biçimi, dünyayı anlamlandırırken başını dayadığı bir iyilik ve güven duvarıdır. Sesindeki bilgelik, yürüyüşündeki güven, duruşundaki adalet... Baba gittiğinde, hayat yolunun bir kısmı karanlığa bürünür. Bildiğin yollar ıssızlaşır, kendini yeniden bulman zaman alır.

Babamın hayatı ise başlı başına bir direniş hikayesiydi. 12 Eylül'ün o karanlık işkencehanelerinden, başı dik, onuru eğilmemiş bir şekilde çıkmayı başaran bir adamdı O. Sessiz bir çılgınlık direnişi; ama sarsılmaz, tutkulu ve inanç dolu. Yüzündeki çizgiler, yalnızca geçen yılların değil, ödenmiş bedellerin, taşınmış yüklerin ve doğru bildiğinden şaşmayan bir karakterin izliydi. Böylesi bir insanın hayatının bir trafik kazasıyla son bulması, acıyı içimde daha da büyütüyor. İnsan, yaşamın bu acımasız çelişkisine bazen anlam veremiyor, içten içe kızıyor. Büyük fırtınalardan sağ çıkan bir çınarın, hiç beklenmedik bir rüzgarla devrilmesi gibi...

Her ölüm erkendir; her kayıp insanın yüreğinde mutlaka bir boşluk açar. Ama ani ölümler başka bir yaradır. Vedaya izin vermez, insanı hazırlıksız yakalar ve içte derin, ağır bir sessizlik bırakır. Zamanla iyileşir denilen yaraların bazıları aslında iyileşmez; sadece insan onlarla yaşamayı öğrenir. Acının rengi değişir belki, ama varlığı hep hissedilir. Kimi gün hafif bir gölge gibi dolaşır yanında, kimi gün taşıyamayacağın kadar ağır bir yük gibi çöker üzerine.

Yıllar geçti... Ama her 5 Mart geldiğinde içimde görünmez bir kapı aralanır. Babamın sesi, yürüyüşü, omuzuma dokunan eli, kahkahasının sıcaklığı, sususunun bile taşıdığı anlam... Hepsi bir film şeridi gibi gözümün önünden geçer. Bazı günler bu anılar içimi ısıtır, bazı günler ise göğsümde yeniden bir yangın yakar. Fakat ne olursa olsun, her seferinde şunu hissederim: Babamın bıraktığı iz, ölümün dokunamadığı bir yerde yaşıyor. O'nun doğruluğu, direnci, insanlığı ve yılmak bilmeyen mücadele azmi... Bunlar bana kalan en sağlam miras.

Bugün, babamın 25. ölüm yıl dönümünde, içimdeki acıyla tamamen barışmış değilim. Acı, hâlâ aynı derinlikte duruyor. Ama onunla birlikte yaşamayı öğrendim. Ve her şeye rağmen dimdik duruyorum; çünkü bana güçlü olmayı, doğru bildiğinden geri adım atmadan yaşamayı, O öğretti. O'nun hayatı, mücadele azmi ve tertemiz onuru, her gün yolumu aydınlatan bir ışık gibi önümdedir. Biliyorum ki bazı insanlar bedenlen aramızdan ayrılır, ama hayatımızın en diri, en sıcak yerlerinde yaşamaya devam eder. Babam da tam olarak böyle biri benim için. Varlığı yokluğunun içinden doğuyor adeta; hatırası, kalbimin derinliklerinde hâlâ capcanlı.

O'nu her zaman özlemle, sevgiyle ve büyük bir gururla anıyorum. Ve her yıl dönümünde kendime şunu fısıldıyorum: Bir insanın gerçek ölümü, unutulduğu andır. Benim babam ise yaşadığım sürece, nefes aldığım sürece, taşıdığım değerlerde, duruşumda ve yürüyüşümde yaşamaya devam edecek.

Sevgi ve özlemle...

Solucan

Kendini Dergi Sanan Aylık Gazete

Yağmur Tic. İnş. Yay. Ltd. Şti. Adına Sahibi:
Ahmet BASUT

Genel Yayın Yönetmeni ve
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Özgür BASUT

Sayfa Editörü: Ö. Kaya HANZEY

Grafik: Gülseren ÇİMENTAY

Baskı: Akademi Matbaa - Davutpaşa Cd. Güven İş Merkezi D Blok No: 114 Topkapı - İstanbul

Gazetede yer alan makale, yorum, haberler ve ilanlardan yazarları sorumludur.

İskele Mah. Rauf Balıkcı Sk. No: 13/D Datça-Muğla - 0252 712 81 04 - 0532 590 23 45

www.gazetesolucan.com - gazetesolucan

winsa

Modern Yapılar İçin Güçlü Dokunuşlar

Erva İnşaat, alüminyum doğrama, kapı ve pencere sistemleri, demir doğrama, kepenk sistemleri, panjur, sineklik, duşa kabin, küpeşte korkuluk, çelik kapı, açılır cam balkon uygulamalarında ve inşaat, tadilat, dekorasyon çözümleri ile kalite, estetik ve dayanıklılığı bir araya getiren güvenilir bir çözüm ortağıdır.

Modern mimarinin ihtiyaçlarına uygun, fonksiyonel ve uzun ömürlü uygulamalar sunan Erva İnşaat, aynı zamanda sektörün öncü markalarından WİNSA'nın yetkili satıcısı olarak, yüksek standartlarda PVC doğrama çözümlerini uzmanlıkla hayata geçirir. Profesyonel ekibi, titiz işçiliği ve müşteri memnuniyetini merkeze alan yaklaşımıyla Erva İnşaat, yaşam ve çalışma alanlarınıza değer katan kalıcı çözümler üretir.

ADRES:

Datça Mah. Kazım Yılmaz
Blv. No: 96 B/2 Datça/Muğla

İLETİŞİM:

Erkan TEMEL
0252 712 33 00
0506 990 90 87
etemel829@gmail.com